

ствашъ. Паритъ лесно се печалятъ, мъчно се нестятъ. Ето кое вие още не сте изучили, макаръ много други работи да знаете! Парата е като топълъ хлѣбъ: донесе се отъ фурната и го разграбятъ. Въ продъненъ човаль, колкото и да сипвашъ, нищо не остава. Имашъ ли пари, имашъ и куражъ, и акжлъ, и достове . . . Нѣмашъ ли? — вѣтъръ те вѣе! . . . Пакъ и поразмисли: ако нѣкой, да речемъ, направи мунафжклжкъ да те отчислятъ отъ служба — тѣй я? туй всѣки день може да стане, не си я зималъ съ тапия я, нито пъкъ ти е бащино наслѣдство! Ама ще кажешъ, че министърътъ и князътъ те обичатъ. То добро, и, дай Боже, винаги да е тѣй, но врѣмената се мѣнятъ, и всичко става. Може и правителството нѣкой мѣсець да окъсни айлжка, или се отвори нѣкое ново муарабе, разболѣнешъ се ти, жена, дѣца, тогава какво ще правишъ? Да си самъ, нейсе-не, ще се овивашъ, ще се гушишъ тукъ-тамъ, безъ да те угади нѣкой, ами ти си човѣкъ съ жена и дѣца, пакъ и борчъ имашъ да изплащашъ. Голѣмо гайле и отговорностъ. Кажи ми, моля ти се, какво тогава ще правишъ? Масрафътъ биръ-караръ си върви: безъ хлѣбъ, сапунъ, солъ, безъ туй, онуй — не може. Еднажъ да се не обърка човѣкъ, мъчно се послѣ оправа!

И въ дрезгавината старецътъ пакъ погледна машинално сина право въ очитъ. Тя, сѣкашъ, ги отдалечаваше достатъчно и помагаше най-вече на дѣда Генка да изкаже свободно на сина си всичко, което искаше. Бойковски пакъ мълчеше.

— Е зеръ, видѣ ли? Мълчишъ! . . . Кому тогава ще отидешъ да се молишъ, да подлагашъ ржка и да се унизявашъ? Казвашъ честь и не знамъ що-си, ами че тогава туй ще е най-голѣмиятъ срамъ? Пакъ и кой ще те повѣрва? Всѣки ще каже: „Тоя човѣкъ толкова врѣме е седѣлъ на служба, толкова пари е зималъ, какво ги е направилъ? Съ лъжица ли ги е сѣрбалъ? Имотъ ли му е изгорѣлъ, или въ морето гемия му потъна?“ . . . Много криво разбирате вий тия работи, или пъкъ одеѣ онуй ми само бѣбришъ, защото тѣй ти понася! . . . Пакъ и въ нужно врѣме може всѣки да нѣма, а тоя уменъ, що има скжтано нѣщо, ще го пази и ще